

tisk lykkedes at skabe et folketingsflertal bestående af Det Radikale Venstre, VS, SF og Socialdemokratiet, som sagde nej til EF-pakken, bl.a. på grund af miljøspørgsmålet. Det kan da lykkes igen.

Tidligere minister Ivar Nørgaard er i Politiken fremkommet med en række interessante forslag til, hvad et sådant flertal faktisk kunne udmøntes i. Det var en meget interessant artikel, han skrev forleden i Politiken. Den indeholdt en skitse til, hvad et sådant flertal kan bruges til, hvis viljen er der. Jeg håber, at man i regeringspartierne vil læse Ivar Nørgaards artikel med megen omhu; det fortjener den. Den kunne være udgangspunkt – sammen med f.eks. de forslag, som Enhedslisten har stillet – for en kursændring i Folketinget, inden vi igen står med et nationalt kompromis, som jeg ikke tror befolkningens flertal vil acceptere. Det er regeringens valg at sikre, at det ikke går sådan.

Invitationen fra vores side er givet i dag og står også ved magt til september.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg hæfter mig atter en gang ved hr. Keld Albrechtsens udlægning af de skrevne tekster. Jeg vil da gerne sige, hvad der står om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Der står:

»Muligheden for at vedtage fælles aktioner, hvor medlemslandene har vigtige fælles interesser, er udnyttet i forholdsvis få tilfælde og da i begrænset omfang.«

Og lidt længere nede:

»Der er eksempler på, at et enkelt medlemsland har kunnet blokere for fælles aktioner, som der i øvrigt var opnået enighed om.«

Det oversætter hr. Keld Albrechtsen til, at regeringen går ind for, at der skal være flertalsafgørelser på udenrigspolitikens område. På en række andre felter foretager hr. Keld Albrechtsen tilsvarende konklusioner.

Det synes jeg gør debatten vanskelig. Jeg er faktisk meget indstillet på en dialog med alle her, men det gør det naturligvis vanskeligt, når teksterne kan fortolkes på den måde. Jeg havde nær sagt, at hvis hr. Keld Albrechtsen blot fortolkede på den måde, fordi man nu ligesom skal markere nogle stærke synspunkter udadtil, kunne jeg såmænd leve med det; men min bekymring er selvfølgelig, at hr. Keld Albrechtsen rent faktisk tror på, at det forholder sig sådan, som hr. Keld Albrechtsen her giver udtryk for det, for så mener jeg, at det gør dialogen meget vanskelig.

Min opfordring skal være, at vi holder os mere eksakt til de ting, der faktisk siges og skrives. Det er i hvert fald forudsætningen for en ordentlig dialog herinde.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har ligesom adskillige andre lidt svært ved at forstå, hvordan det kan hænge sammen, når hr. Albrechtsen på den ene side siger, at disse undtagelser ikke er noget som helst, og på den anden side siger, at det er meget vigtigt, at vi holder fast i dem. Jeg kan ikke forstå, at man bliver ved med at føre den argumentation frem, og jeg kan slet ikke forstå, at man fører den frem, når vi nu ved, at undtagelserne bliver et af de store temaer, og at vi skal til at forsvare dem. Det styrker jo ikke ligefrem argumentationen i forhold til befolkningen, når man bliver ved med at hævde, at det ikke er noget som helst.

Jeg vil godt spørge hr. Albrechtsen: Hvis vi går tilbage til tiden før den 2. juni 1992, gik vi da og snakkede om undtagelser til Maastricht-Traktaten? Det gjorde vi jo ikke. Vi argumenterede alle sammen med – alle vi, der stemte imod, argumenterede mod, arbejdede for et nej – at hvis man stemte ja til Maastricht, var det også et ja til ØMU'en og et ja til forsvarspolitikken.

Hvorfor formulerede vi dengang i fællesskab et udspil, som sagde, at hvis det blev et nej, skulle vi have en undtagelse på forsvaret, på ØMU'en, på borgerskabet og på det retlige samarbejde? Var det bare mundsvejr dengang? VS gjorde det, Folkebevægelsen gjorde det, SF gjorde det, alle modstandere gjorde det op til den 2. juni 1992. Og det var det, vi følte os forpligtede af. Hvordan kunne vi gøre det, hvis det alt sammen var dækket ind af den traktat, vi stemte om den 2. juni 1992?

Sandheden er, at debatten er fundamentalt anderledes, end den var før den 2. juni 1992. Den er anderledes, i og med at vi nu har en konkret diskussion om undtagelserne, og det er vigtigt, at vi står fast på dem. Der er Enhedslisten og SF jo enige. Så stop dog debatten om, at det ikke betyder noget!

Det er et af de mest betydningsfulde spørgsmål i forhold til en ny dansk Europapolitik, i forhold til et Europa i flere rum, i forhold til et mere fleksibelt samarbejde, som vi arbejder for, og som jeg også tror at hr. Albrechtsen i virkeligheden ønsker.